

на новопришедшѣтъ своитѣ чермени и искрометны очн, и кѣто са наежи сърдито начена да рѣмжи. На срѣдата имаше една прѣстѣна триглава статуя, нѣкакѣ фантастически и странно направена. Главитѣ бѣхж една на куче, другата на конь и третата на глгань, единѣ простѣ свѣтлинкѣ лежеше предѣ простѣя тѣзи образѣ на Еката.

Но сичкитѣ тѣзи работы не бѣхж главната причина на ужаса, отъ който замрѣнѣ кръвѣта на новопришедшѣтъ, то бѣ самото лице на жителя на тѣзи пещера. Жена престарѣла съдѣше до огнѣя, на който свѣтлината са отразяваше на лицетой. Никоя друга страна не е имала толкови вѣщицы, колкото Италия, нито са измѣнува на друго мѣсто хубостѣта съ напредвиѣето на старостѣта въ таквази отвратителна и страшна грозота колкото въ Италия. Но описвалата тука бабичка, право да кажемѣ, не бѣше чакѣ до тамѣ уродѣ на чловѣчката грозота; лицето ѣ особенно показваше еше слѣды на черты симметрически и достоѣпны. Тя погледнѣ неподвижна на страницѣтъ, и гѣ измѣри съ магическѣй погледѣ; на чертитѣ на лицето ѣ тѣ видѣхж образа на сѣщѣй чловѣчскѣй трупѣ, таквази ѣ показвахж стѣклянитѣ ѣ очи, жълтитѣ и набрѣчени устны, безцвѣтната ѣ и рѣдка коса, и блѣдавата ѣ и мѣртвешка кожа.

— Туй е трупѣ, рече Главкѣ.

— Напротивѣ . . . жѣрда . . . като сѣнка, привидѣнѣ, измѣрора Иона като са стѣскаше о аѣнниина.

— Да бѣгамѣ, да бѣгамѣ! извика робнѣята, туй е вѣщицата на Везувѣй.

— Кон сте? извика единѣ сѣпкавѣ, дяволскѣй гласѣ. Какво търсите тука?

Погрѣбалнѣитѣ ѣ страшенѣ този гласѣ, съобраземѣ съ физиономѣята на говорѣщето лице, виждаше са че измѣзва не отъ чловѣчески уста, но отъ блуждающа сѣнка на Стиксѣ; този гласѣ бы накаралѣ Иона да са вѣрне и да презре опасностѣтъ на страшната буря, ако Главкѣ, съвсѣмѣ че и той не бѣ свободенѣ отъ страхѣ, не ѣ убѣждаваше да иде подирѣ му и да влѣзи съ него въ пещерата.

— Нѣй смѣ пѣтнѣицы отъ ближнѣя градѣ застигнѣты отъ бурята, рече Главкѣ, и свѣтлината на този огнѣй ны доведе тука и търсимѣ убѣжище и страннопрѣимство у огнището ти.

Като говорѣше Главкѣ лѣсцата скочи права противѣ него и показа редѣ отъ бѣлѣтъ си жблѣ чрезѣ повторителното си рѣмжѣше.

— Долу живогно! извика вѣщицата; и лѣсцата като чу суро-